

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 110

«Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

Estiu 2010

Tot i la crisi, som cristians

67^a BA-6-373-91

sumari

» **3**

editorial

> *Ser cristià en temps de crisi*

» **4/9**

veu de l'equip responsable

> *La perseverança dels ocells. La perseverança en l'equip..*

> *Nosaltres som testimonis.*

» **10/11**

lletra de l'ERI

> Què aporta EL SAGRAMENT DEL MATRIMONI a la parella?

» **12/13**

vida del moviment

> Els EMD de Menorca van celebrar el fi de curs a Son Putxet

> Proposta: la Reunió d'Equip.

> TROBADA FI DE CURS. Sectors A-L, D-I-M, E-G de Barcelona i Maresme.

» **14/20**

veu dels equips

> El compromís en els equips

> EL COMPROMÍS EN ELS EQUIPS:

relleu en el sector del Vallès, en el sector A-L, a Tortosa, a Reus, sector H, a Menorca

> Comiat de l'equip B-42 de Barcelona. > A Manolo Iceta, Marianista, consiliario, amigo

» **21**

pensaments per créixer

» **22/23**

espigolant

> L'eutrapèlia

» **24/27**

aquí i avui

> Cal comprendre als emigrants.

> La nostra "Sagrada familia", el sant Pere Benet XVI a Barcelona.

» **28/29**

Pregàries al vent

» **30**

notícia de llibres

> Un capellà rebel, un sacerdot lliure.

Memòries (1926-1969) Josep Dalmau

» **31**

racó del conte

notes de secretariat

» VACANCES!

Us comuniquem que durant el mes de Juliol, l'horari del Secretariat serà una mica diferent:

Obrirem els DIJOURS de 10 a 13h

Durant tot el mes d'agost romandrà tancat, i tornarà a obrir el DIMARTS 7 DE SETEMBRE. □

» TEMES D'ESTUDI

Com ja sabeu, cada any des del Moviment es recomana un tema d'estudi; sobre el del proper curs en teniu alguna informació a la secció "Vida del moviment" d'aquest número.

Pels que tingueu altres inquietuds, al Secretariat tenim còpies dels temes d'altres anys i altra documentació que us pot ser d'interès; podeu demanar-ne la relació de temes. □

» FÒRUM A LA WEB

Hem obert a la web un fòrum de discussió per a que podeu dir la vostra. Dins de la revista trobareu una proposta per a discutir.

www.emd-cm.org

Sovint hem d'acomiarar companys de camí, amics que han deixat de transitar pels nostres camins per anar a cercar-ne uns altres d'eterns.

Ens agradaria, però, saludar també als que arriben a aquest món, sense saber ben bé per què els seus pares els han portat aquí, però amb un ampli i fantàstic futur per endavant!. Envieu-nos, doncs, una foto, unes línies, la notícia que l'amor segueix endavant amb la Seva Creació!

Equipos Mare de Déu
Catalunya i Menorca

Equipos Mare de Déu
Catalunya i Menorca

» **Edita:**

EMD de Catalunya i Menorca
c/ Balmes, 78, planta inferior
08007 Barcelona
Tel. 93 467 55 51
secretariat@emd-cm.cat
www.emd-cm.cat

Horaris del Secretariat

Dimarts i dijous de 10 a 13 h

Compte corrent EMD

"la caixa" » 2100 0832 61 0200301580

» **Responsables EMD**

Catalunya i Menorca:
Manel España i Mercè Massip
manelmerce@emd-cm.cat

» **Equip de revista:**

Albert Mascaró i Anna Padrós
Caritat Castillo
Miquel Barrobés i Carme Meix
Albert Sorrosal i Anna M. Vidiella
Manel España i Mercè Massip
Xavier Tremosa i Imma Carrera

» **Per a publicacions:**

revista@emd-cm.cat
cmeix@xtec.net
secretariat@emd-cm.cat

» **Disseny i impressió**

Publicitat Tafaner, S.L.
Pere II de Queralt, 2
Santa Coloma de Queralt (Tarragona)
Tel. 977 88 10 50
eltafaner@eltafaner.com
Depòsit legal: B-19764-1981

Les opinions expressades en els articles
són les dels seus autors.

Núm. 110 - Estiu 2010

Ens trobareu a:

Telèfon

93 467 55 51

e-mail

secretariat@emd-cm.cat

web

www.emd-cm.cat

editorial

SER CRISTIÀ EN TEMPS DE CRISI

Vivim certament temps de crisi, una crisi que ens afecta i ens colpeja per moltes bandes. Crisi en l'Església, sobretot al nostre país, que afecta les vocacions; l'assistència cada cop més migrada de gent jove a les cerimònies religioses, o que defugen el sagrament del matrimoni; l'escàndol, terrible, dels capellans acusats d'abusos, que els mitjans de comunicació s'han encarregat de difondre i amplificar tant com han pogut. No es tractava pas d'amagar-ho, i tant que no!, i l'Església hauria d'haver-ho denunciat i eradicat fa temps, es tracta que amb aquesta divulgació exacerbada, sembla que es vulgui posar tots els sacerdots al mateix sac, i això és terriblement injust. Com és injust posar-hi els polítics -no tots són corruptes! Ni culpar de qualsevol malifeta -certa-, d'un immigrant a tot el col·lectiu. Generalitzar mai no és bo ni racional!

Una altra crisi que afecta directament a moltes de les nostres famílies, o potser a nosaltres mateixos, és l'econòmica, que ha deixat molta gent en situació precària, i que no sembla que hagi d'acabar ara com ara.

També la natura sembla revoltar-se: terratrèmols, aiguats, el volcà d'Islàndia (dispenseu-me'n el nom), amb l'ajuda, involuntària, de la mà de l'home: per exemple la catàstrofe ecològica del pou de petroli del Golf de Mèxic. Situacions aquestes que ens fan veure com és de precari l'equilibri a la Terra, i la fragilitat dels nostres sistemes, molt més vulnerables o inestables del que ens havíem cregut.

Tot i així, els cristians no podem caure en el desànim. Les crisis poden ser molt bé oportunitats per reconsiderar les nostres prioritats, el nostre sistema de valors, la manera com som i vivim. Potser una mica d'austeritat ens anirà bé. Potser reconsiderar el paper de la dona a l'Església, o el celibat forçós dels capellans. Potser impulsar una nova ètica que afecti polítics i governants. Empresaris i treballadors. (I banquers!) Potser...

Nosaltres, en la parcel·la que ens pertoca, lluitem perquè aquest món nou, aquest Regne de Déu que anunciava Jesucrist sigui algun dia, no una utopia inassolible, sinó una realitat tangible i engrescadora! □

LA PERSEVERANÇA DELS OCELLS. LA PERSEVERANÇA EN L'EQUIP.

A CASA TENIM UN LLIMONER ON ELS PARDALS hi passen tot el dia, van i venen, canten, de vegades també es barallen i fan molt xivarri. Hem intentat posar CD's per espantar-los, cintes que es mouen amb el vent per tal que no es mengin les flors però no hi ha manera, sembla que res els espanti i continuen tots els dies venint a visitar-nos.

En aquests temps actuals de crisi hem observant com les actituds de la gent canvien, veiem com ens tornem pessimistes, el futur es veu negre, ja no hi ha res que sigui com abans, s'han acabat els temps d'aconseguir fàcilment allò que volíem. És l'hora de redescobrir valors com: l'austeritat i l'esforç, que les generacions noves potser ni coneixien.

Algun cop heu observat l'actitud dels pardals davant les adversitats? Malgrat els entrebancs que els surten cada dia no es paralitzen, ni abandonen la seva tasca. De cap manera. Tornen a començar, una i altra vegada.. Dol recomençar des de zero ... Però, tot i així, els pardals mai emmudeixen ni retrocedeixen, segueixen cantant i construint.

De vegades sentim que la nostra vida, el nostre treball, la nostra família, el nostre equip no són els que varem somniat i hem volgut dir prou, no val la pena l'esforç, això és massa. De vegades estem cansats de recomençar, la lluita diària ens desgasta.

Dins l'equip pot passar que hi hagi problemes i ho volem arreglar a la nostra manera, no demanem ajuda, potser som massa vergonyosos, orgullosos..., i arriba el moment en què es trenca.

La perseverança dels ocells els fa admirables als nostres ulls, durant els nostres 23 anys de pertinença als equips de la Mare de Déu hem après lliçons de perseverança de gent dels equips que davant d'una adversitat han sabut donar sentit als seus sofriments, i no s'han enfonsat o han abandonat sinó que han trobat forces en l'oració compartida, en el seu equip, en les reunions, en l'ajuda mútua, en l'escolta de la paraula de Déu i la comunió amb Ell. D'aquesta realitat, n'han agafat força per viure amb esperança. Gent que ha volgut ser dels equips fins al seu darrer alè, amb tot d'impediments propis de edats avançades i, tot i així, han volgut fer equip. Ens han donat un testimoni de fidelitat i valentia.

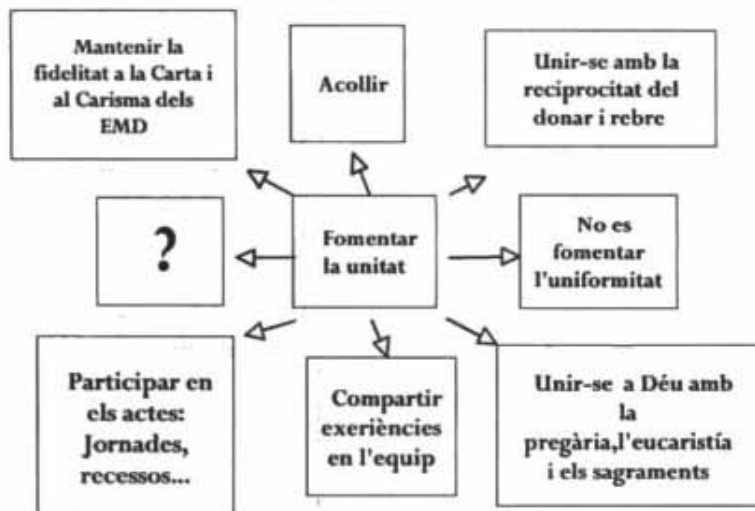
El Pare Caffarel ens diu: **La reunió mensual d'un equip no ha de definir-se solament per la seva estructura, el seu esperit, l'amistat dels seus membres, el desig que sigui només una etapa en la recerca de Déu. Hem de buscar-hi principalment la seva part sobrenatural i el seu misteri. Realment, hauria de ser una realitat totalment diferent d'una reunió simplement humana. Ho podem comprendre a partir de les paraules de sant Mateu: "Perquè on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells. " .(Mt 18, 20)**

Els pardals mai
emmudeixen ni
retrocedeixen,
segueixen
cantant
i construint.

Com podem fomentar la unitat a l'equip? Aquí tenim un esquema, hi ha un interrogant per tal que cadascú hi pugui dir la seva.

FOMENTAR LA UNITAT

Sempre costa però no us preocupeu si patiu alguna ferida, és d'esperar que alguna cosa així succeeixi. Ajunteu els trossos de la vostra esperança, enceneu-la de nou i a torna-hi.

No importa el que passi ... no us pareu, seguiu endavant! La vida és un desafiament constant però val la pena acceptar-ho. I sobretot ... mai deixeu de cantar.

Què passeu un bon estiu! ☐

Manel España i Mercè Massip
Responsables regionals

[...] gent dels equips que davant d'una adversitat han sabut donar sentit als seus sofriments, i no s'han enfonsat o han abandonat sinó que han trobat forces en l'oració compartida, en el seu equip, en les reunions, l'ajuda mútua, en l'escolta de la paraula de Déu i la comunió amb Ell.

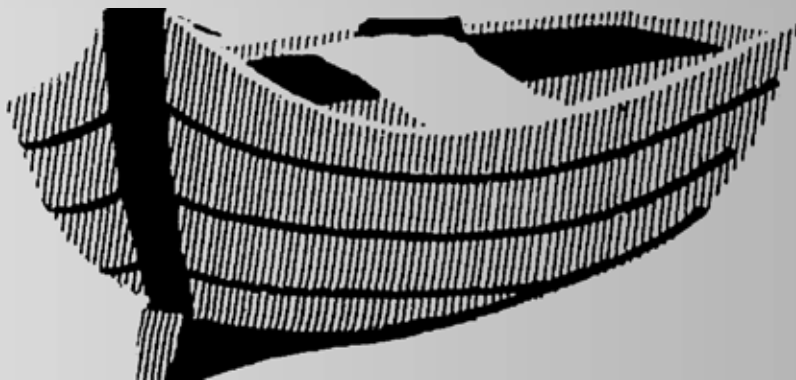
Vós m'heu portat
on podré viure segur
(Salm,4)

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

- » M. Rosa Feliu, Barcelona-82
- » Engràcia Martí, Badalona-3

“Nosaltres som testimonis”

Homília llegida a l'Eucaristia celebrada a Poblet en la TROBADA DELS
 “EQUIPS DE LA MARE DE DÉU” DE CATALUNYA I MENORCA.
 17-Abril-2.010

¹ Després de tot això, Jesús es va tornar a aparèixer als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició va ser d'aquesta manera:

² Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs, l'anomenat Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més.

³ Simó Pere els diu:

—Me'n vaig a pescar.

Els altres li diuen:

—Nosaltres també venim amb tu.

Sortiren, doncs, i pujaren a la barca, però aquella nit no van pescar res.

⁴ Quan va despuntar el dia, Jesús es presentà vora el llac, però els deixebles no s'adonaven que fos ell.

⁵ Llavors Jesús els digué:

—Nois, no teniu res per a menjar?

Li respongueren:

—No.

⁶ Ell els digué:

—Tireu la xarxa a la dreta de la barca i trobareu peix.

Així ho van fer i ja no la podien estirar de tants peixos com hi havia.

⁷ Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere:

—És el Senyor.

Així que Simó Pere va sentir que era el Senyor, es posà el vestit que s'havia tret i es llançà a l'aigua.

⁸ Els altres deixebles, que només eren a uns cent metres de terra, van arribar amb la barca, arrossegant la xarxa plena de peixos. ⁹ Quan baixaren a terra, veieren pa i unes brases amb peix coent-s'hi. ¹⁰ Jesús els diu:

—Porteu peixos dels que acabeu de pescar.

¹¹ Simó Pere pujà a la barca i va estirar cap a terra la xarxa plena de pei-

xos: eren cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no es va esquinçar. ¹² Jesús els digué:

—Veniu a menjar.

Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era, perquè sabien que era el Senyor. ¹³ Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igualment va fer amb el peix.

¹⁴ Aquesta fou la tercera vegada que Jesús es va aparèixer als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

Jesús i Pere

¹⁵ Quan hagueren menjat, Jesús va preguntar a Simó Pere:

—Simó, fill de Joan, m'estimes més que aquests?

Ell li respongué:

—Sí, Senyor, tu saps que t'estimo.

Jesús li diu:

—Pastura els meus anyells.

¹⁶ Per segona vegada li pregunta:

—Simó, fill de Joan, m'estimes?

Ell li respon:

—Sí, Senyor, tu saps que t'estimo.

Jesús li diu:

—Pastura les meves ovelles.

¹⁷ Li pregunta Jesús per tercera vegada:

—Simó, fill de Joan, m'estimes?

Pere es va entristir que Jesús li preguntés per tercera vegada si l'estimava, i li respongué:

—Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo.

Li diu Jesús:

—Pastura les meves ovelles. ¹⁸ T'ho ben asseguro: quan eres jove et cenyies tu mateix i anaves on volies, però a les teves velleses obriràs els braços i un altre et cenyirà per portar-te allà on no vols.

¹⁹ Jesús va dir això per indicar amb quina mort Pere havia de glorificar Déu.

Després d'aquestes paraules, Jesús va afegir:

—Segueix-me.

Joan 31, 1-19

Acabem de proclamar l'apèndix final de l'evangeli de Joan, que és un epíleg afegit molt immediatament al final original (20,30-31) de l'obra de Joan. Primer l'evangeli acabava com havia començat el Pròleg: amb l'afirmació neta de la divinitat de Jesús. *Els senyals han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, "el Fill de Déu", i creient tingueu vida en el seu nom.*

L'apèndix té dues parts:

- a) una tercera aparició del Ressuscitat;
- b) la confirmació de la missió de Pere.

En l'episodi, on només hi són al·ludits set deixebles, veiem que les vivències pasquals a Jerusalem no han produït efecte i els pescadors galileus tornen a la seva feina, *a pescar*, com si res hagués passat.

Fracassats en la seva professió de pescadors, es troben una vegada més amb la iniciativa amorosa de *Jesús*, ara ja ressuscitat, que *s'aturà vora l'aigua però no el reconegueren.*

Curiosament el Senyor no els saluda amb la salutació pasqual "*Pau a vosaltres*" (l'habitual del Ressuscitat) sinó que se'ls hi presenta com un que està necessitat de "*menjar*" dient-los: *Nois, ¿no teniu res per a menjar?*

Aquest vespre a Poblet, Crist ressuscitat se'ns hi fa present als EMD de Catalunya i Menorca com el qui demana de ser alimentat en el pobre i el desesperançat, i a la vegada com el qui ens nodreix a la Taula de la seva Paraula i el seu Cos eucarístic. *Nois (i noies), ¿no teniu res per a menjar?*

Per això ens hem aplegat al voltant d'aquesta Taula de l'Eucaristia que

Efectivament *nosaltres som testimonis!*
 Testimonis cridats a parlar no de teories sinó d'allò que vivim.

“Amor” i “ja n’hi ha prou” són dimensions incompatibles. Qui estima mai en té prou.

és taula a la vegada de fills ben nodrits per la Paraula i el Cos sacramental, i de germans solidaris amb tants germans famolencs de pa i d’esperança. En aquesta joiosa Trobada General dels EMD que anem fent camí cap a la santedat en les diverses Esglésies particulars que peregrinen a les Diòcesis amb Seu a Catalunya i Menorca, ens hi hem aplegat al Monestir de Poblet com a cloenda de la nostra **Trobada per alimentar-nos una vegada més de Crist, Paraula de Déu, i de Crist Eucaristia: perquè així una vegada més, ben nodrits de Crist, sortim als nostres llocs de testimoniatge matrimonial decidits a seguir alimentant tants germans nostres mancats de pa, de dignitat i de Déu.**

Celebrem l’Eucaristia perquè sabem que és el Senyor qui ens convoca, ens parla i ens alimenta. Ho sabem per la fe i per l’amor.

És típic de l’evangeli de Joan que *el deixeble que Jesús estimava* sigui el primer a descobrir que “*és el Senyor*”. Lògic: perquè l’amor és el que ens fa conèixer i reconèixer les persones.

La fe amorosa i obedient no és més que la resposta d’agraïment a l’amor que rebem cada dia d’Ei.

Quan *Simó Pere els digué: “Me’n vaig a pescar”, llavors els altres respongueren: “Nosaltres també hi venim”*. El gest de Pere *llançant-se a l’aigua* encaixa bé amb la seva condició de líder del grup i l’actitud dels altres deixebles responent “*Nosaltres també hi venim*” prefigura magníficament el sentit d’Equip que marca el grup apostòlic dels Dotze i la nostra identitat eclesial d’EMD.

Quan l’any 1.939 el P. Caffarel convida aquells primers matrimonis a **buscar junts**, rep una resposta equivalent a la dels deixebles davant la iniciativa de Pere. *Nosaltres també hi venim*. I així seguim els aplegats a Poblet, membres d’un moviment que no és d’acció però sí d’actius.

El diàleg entre Jesús i Pere -veritable “sentada” modelica- segueix dins l’ambient eucarístic de l’escena anterior, plantejant tres vegades (forma hebrea del superlatiu) una mateixa qüestió -*m’estimes?*-.

Jesús enceta el diàleg demanant l’amor més gran. *M’estimes més que aquests?*

Per què ens reclama més del que ja fem? Que no fem prou? Ja som bona gent.; no fem barbaritats.; col·laborem a les tasques parroquials.; vivim compromesos en iniciatives socials.. No n’hi ha prou?

Enmig el daltabaix de la postmodernitat, el desencís de tants cristians simplement de nom, enmig de la globalització cultural i religiosa, molts contemporanis segueixen preguntant-se: Qui serà capaç d’obrir el desllorigador del sentit de la vida dient paraules que siguin de debò *Camí de Veritat per a la Vida?*

“Amor” i “ja n’hi ha prou” són dimensions incompatibles. Qui estima mai en té prou.

La Guia defineix els EMD per *estimar-nos i ajudar-nos en la recerca de Déu pel servei dels germans*. Perquè des de l’amor concret al germà concret en cada moment concret ens obrim a l’experiència fontal de l’amor de Déu que ens fa sentir-nos fills estimats de Déu i ens capacita així per *estimar Déu amb tota l’ànima, amb totes les forces..* i per *estimar el proïsme* com el Bon Samarità.

La pregària personal, matrimonial i familiar, ha de ser pregària veritablement “samaritanitzadora”.

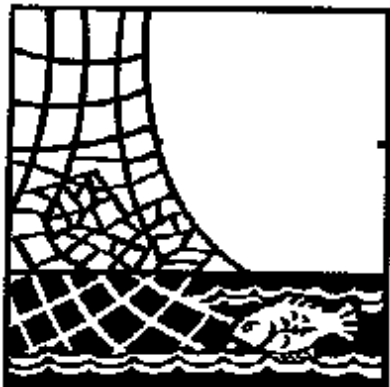
*El personatge central a la visió de l’Apocalipsi és “*Algú que seia en un tron posat en el cel*” i que té a la mà dreta “*un llibret-document*” escrit per davant i per darrere –és a dir, ja complet– i tancat amb set segells”.

Llavors l’àngel-missatger es pregunta “*Qui és digne de trencar els segells per obrir el document?*”; i un dels ancians respon: “*el rebrot de David obrirà el document*” (en grec biblion).

Enmig el daltabaix de la postmodernitat, el desencís de tants cristians simplement de nom, enmig de la globalització cultural i religiosa, molts contemporanis segueixen preguntant-se: Qui serà capaç d’obrir el desllorigador del sentit de la vida dient paraules que siguin de debò *Camí de Veritat per a la Vida?*

I els fills de l’Església, testimonis de Déu com el P. Caffarel, segueixen responent: **Crist és la resposta!**

No és reconfortant que un dels “punts d’esforç” de l’espiritualitat dels EMD sigui precisament l’**escolta freqüent de la Paraula de Déu?** Perquè *desconèixer les*

Esriptures és desconèixer Crist
DV 25

Amb raó s'ha dit que *el món d'avui no escolta els "mestres" sinó els "testimonis"*. I que, *si escolta un mestre és perquè, a més d'ensenyar, n'és testimoni creïble d'allò mateix que ensenya*.

*Els Fets dels Apòstols han presentat un segon arrest dels apòstols que comença amb l'informe dels *guardes* comunicant al Sanedri: *Hem trobat la presó ben tancada i els sentinelles fent guàrdia però a dintre no hi hem vist ningú*. El Sanedri ja no pot controlar el nou Poble de Déu que està naixent entorn dels alliberats per la força de Jesucrist i que novament *són al Temple ensenyant al poble*.

Solemnement *el gran sacerdot* començà *el seu interrogatori: "Us vam prohibir d'ensenyar més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines"*. Són acusats d'*"ensenyar en el nom de Jesús"* amb les seves *"doctrines"* d'apòstols, equiparades a l'ensenyament de Jesús.

La resposta de *Pere i els apòstols* és paradigmàtica: *"Obeir Déu és primer que obeir els homes"*.

L'expressió *"Obeir Déu"*, repetida a l'inici i al final del discurs, equival a *"creure"*. No és obe-

Aquest vespre a Poblet, Crist ressuscitat se'ns hi fa present als EMD de Catalunya i Menorca com el qui demana de ser alimentat en el pobre i el desesperança, i a la vegada com el qui ens nodreix a la Taula de la seva Paraula i el seu Cos eucarístic. Nois (i noies),
¿no teniu res per a menjar?

diència servil, imposada a la força des de fora, sinó la resposta joiosa i convençuda dels nostres Equips.

Al discurs destaca l'afirmació típica de la predicació apostòlica: *"Nosaltres en som testimonis"*; amb el complement de *"N'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu dona a tots els qui l'obeeixen"*.

El testimoni vital dels deixebles de Crist rep eficàcia de la força de l'Esperit; i a la vegada el testimoni de l'Esperit rep credibilitat humana per la vida exemplar dels deixebles de Crist.

Efectivament *nosaltres som testimonis!*. Testimonis cridats a parlar no de teories sinó d'allò que vivim.

Tots els equipers ens sabem cridats a ser testimonis de l'amor; de l'Evangeli de la família i de la vida.

Testimonis del *"do de Déu per l'Església i pel món"* que són els E.M.D. (com diu el Decret romà de Reconeixement 19-V-92); testimonis d'aquella saviesa que ve *"de dalt"* amb què el P. Caffarel infongué als E.M.D. la metodologia que ens acompanya: la preparació seriosa, individual i en parella, de la reunió; la participació fraterna en la reunió; la *"sentada"* que posa Crist com a gran convidat en el diàleg d'amor matrimonial; l'alegria a les reunions informals; la disponibilitat per assumir amb responsabilitat els serveis que el Moviment reclama a tot nivell; els *"quarts d'hora"* dedicats cada dia específicament a la pregària; la lectura comentada i pregada de la Paraula de Déu; la participació en família a l'Eucaristia dominical; el compromís social per un món millor que duen a terme a títol personal els equipers...

I allà on per feblesa humana no arriba l'exemplaritat del nostre compromís, confiem que *"al seu aire"* hi arribarà la força d'Aquell que és expert en sortir-se'n de tants i tants sepulcres com al llarg de la història els homes -uns i altres- l'hem volgut sovint enterrar. Amén. □

Mn Josep Lluís Arin
Consiliari Regional Catalunya-Menorca

"Nosaltres també hi venim" prefigura magníficament el sentit d'Equip que marca el grup apostòlic dels Dotze i la nostra identitat eclesial d'EMD.

Què aporta EL SAGRAMENT DEL MATRIMONI a la parella?

Sense voler desvalorar el matrimoni civil, l'Església afirma que **quan els esposos intercanvien el seu consentiment en el sagrament del matrimoni, Déu hi és present, i es compromet amb la parella.**

Però a Déu no el veiem a través dels nostres sentits; en la celebració del matrimoni veiem i escoltem només la dona i l'home que manifesten el seu compromís d'amor i fidelitat, però **NO** veiem DÉU, que segella el seu compromís. Certament els signes de la seva presència i compromís són: la Paraula de Déu que es proclama; el ciri pasqual encès; el sacerdot o diaca que presideix la celebració, les seves paraules confirmant la mútua entrega-acceptació dels que es casen, i la benedicció que dóna als esposos; i la comunitat cristiana davant de la qual se celebra el matrimoni, que prega per ells i es compromet a acollir-los i ajudar-los per tal que siguin fidels i portin a plenitud les seves promeses matrimonials.

La vida posterior de la parella portarà les respostes dels esposos, **al seu propi compromís personal, la força de l'amor que els uneix, i com deixen o no deixen actuar Déu a les seves vides.**

En observar l'itinerari que recorre la parella després de celebrar el matrimoni, **on veiem la presència i l'actuació de Déu? Què és comú als que portem casats 5, 10, 15 o més anys, sobre aquesta presència i actuació de Déu en la nostra vida de parella?**

No és res màgic, ni és una manifestació sobrenatural ni incomprendible, però **NO** es veu sempre amb els sentits. **La majoria de nosaltres:**

QUAN ENS CASEM: Havíem passat per una etapa prèvia de prometatge, més o menys llarga; érem joves; ens estimàvem i volíem emprendre una vida en comú; teníem a més la seriosa intenció de fer realitat el nostre compromís matrimonial d'entrega mútua i per a tota la vida; érem creients; coneixíem només una part de les nostres forces i debilitats; no teníem la seguretat de ser capaços de complir les nostres promeses matrimonials, però ens vam decidir a intentar-ho seriosament; confiàvem en l'ajuda de Déu, d'una manera genèrica i imprecisa.

En aquestes alçades de la vida matrimonial, podem dir: Ja no som joves, hem anat madurant, però continuem junts, i ens estimem; cada dia, i especialment cada any, hem anat renovant les nostres promeses matrimonials de donació i fidelitat per sempre; aquesta

renovació manté viu l'amor i l'esperança, i ens rejuveneix; l'amor que ens hem donat ens ha anat guarint les debilitats i les ferides, i ens ha ajudat a créixer més forts i lliurar-nos al servei dels altres (fills, familiars, amics, companys de feina, església local, moviments laics, política, etc.); hem passat per etapes amb dificultats de tota mena: crisis afectives; desacords de parella; problemes familiars; malalties pròpies i de persones estimades; reptes dels fills i de les seves parelles; dificultats de feina i econòmiques; mort de familiars; però tots dos junts hem enfrontat aquestes dificultades, i no ens han destruït sinó que finalment han servit per reforçar i confirmar el nostre amor.

En tot aquest recorregut de parella, Déu sempre ha estat i segueix estant al nostre costat, acompanyant-nos i donant-nos alè i sostenint el nostre amor. Ell és AMOR, i d'Ell ve l'AMOR.

Déu ha estat i continua estant present en el nostre compromís i en allò quotidià de la nostra vida de parella. Nosaltres hem experimentat la seva força, sobretot quan hem hagut de travessar proves que ens sobrepassaven i que podien fer morir el nostre amor. La celebració del nostre matrimoni ens recorda que la presència de Déu significa esperança: Crist ve a santificar tots els aspectes de la vida de parella. Ell ve en ajuda nostra en els períodes difícils, per recordar-nos que no estem sols ni desarmats davant les debilitats de la nostra humanitat, ni en front de les ferides humanes de l'amor. Al contrari, Déu ens dóna l'esperança que l'amor és més fort que tots els accidents pels quals passa. Sant Pau ho expressa molt bé a les seves cartes, "*l'amor no passarà mai*" (1ª Corintis, 13,8). Déu ens assegura que **l'amor és indissoluble**, més enllà dels anhels i de les angoixes del temps.

Déu ens ha ajudat a:

- Preocupar-nos de l'altre, és a dir: estar a l'escolta de tota la seva persona, i tenir la mirada atenta que doni pas a la sorpresa, a l'admiració. No n'hi ha prou amb tota una vida per descobrir l'altre; però, de vegades, per descobrir-lo només cal mirar-lo amb un amor incondicional, especialment als moments de desempar.
- Veure el rostre de Crist en la parella, en particular quan ens falta l'esperança, i quan la nostra relació sembla caure en la rutina o l'avorriment.
- Alimentar la parella, amb estratègies molt quotidianes i senzilles: retrobades o cites periòdiques entre nosaltres (viatges, caps de setmana, lectures per alimentar la relació en funció de les etapes de la vida que anem passant, "sentades", retirs espirituals en parella, reunions de matrimonis, serveis desenvolupats en comú, etcètera).

Cada parella hem d'idear les solucions que ens semblin més apropiades en funció dels nostres gustos, circumstàncies, possibilitats i necessitats.

El temps dedicat a la parella permet tornar a les arrels en profunditat, aturar-nos, fer-nos un regal mutu, que doni carburant o energia "*per al temps consagrat als altres*".

Tot això mai no és fàcil, ni tan sols quan tot va bé i gaudim d'harmonia conjugal, ja que exigeix **RESSERVAR TEMPS PER DIALOGAR EN** parella **AMB PROFUNDITAT, EN PRESENCIA DE** Déu.

Quan les circumstàncies són adverses, es essencial recordar el que anteriorment hem viscut junts, per, en un ambient d'oració i en presència de Déu, adoptar les decisions més convenientes. Sempre cal:

- Lluitar contra la tendència a deixar-nos desbordar pel quotidià i a posposar per demà el temps que necessita la parella, per mil raons que semblen totes vàlides i importants: fills, feina, família, etc.
- Descobrir que davant de la nostra pròpia debilitat i la de l'altre, no ens enfonsem ni ens espantem, sinó que renovem la nostra confiança en l'altre i en Déu, i ens decidim a continuar avançant junts.

Tot això s'ha anat construint amb l'ajuda de Déu i l'ajuda de l'Església, concretada en la nostra Església local (parròquia i diòcesi) i en el Moviment dels Equips de la Mare de Déu. Els pilars principals han estat la pregària individual i conjugal, celebrar la missa dominical junts, el sagrament del perdó, la vida d'equip i la vida de parròquia. □

Els EMD de Menorca van celebrar el fi de curs a Son Putxet

Els matrimonis dels equips de la Mare de Deu de Menorca van celebrar aquest passat diumenge la jornada de fi de curs a l'alzinar de Son Putxet d'Alaior.

Una jornada lúdica i festiva durant la qual els assistents van poder gaudir d'una ginkama de les famílies al matí, dirigida tant als majors, com als més joves, amb jocs clàssics, preguntes, etc.

Seguidament el Sr. Bisbe de Menorca Mn. Salvador Gimenez va presidir la celebració eucarística durant la qual va exhortar als presents a ser part activa de la Societat en la qual vivim, a seguir ajudant a les persones que ho necessiten, tant material com espiritualment, així com de la importància de l'educació en valors cristians dels nostres fills.

Després del menjar i de compartir postres i cafè, el punt de bon humor de la sobretaula va córrer a càrrec del "Club de la Comèdia" amb traducció simultània als idiomes que els semblaven adequats per a l'ocasió, i una paròdia crítica televisiva del programa "Hola Mossèn" que va fer les delícies humorístiques de tots els presents. □

Tolo Frau i Joana Anglada
Equip de Difusió dels E.M.D. Menorca

Proposta: la Reunió d'Equip.

Deia el pare Caffarel: " *Es tracta de pensar en tot moment en la vida de l'equip, de re inventar-lo constantment si volem que sigui viu, que tingui una personalitat, que sigui un equip original, si volem fer progressar tot el Moviment*"

El tema d'Estudi –La Reunió d'Equip- serà profitós sempre que contribueixi a que cada equipier compregui i visqui el sentit profund i la mística de la Reunió com a " **comunitat eclesial**", com " **assemblea de convocats**", que és el que la diferencia de qualsevol altra mena de reunió. Viure la reunió amb aquest sentit eclesial profund serà un factor de transformació i evangelització pels matrimonis que hi participen.

Però la proposta presentada va una mica més enllà, ja que permet tractar cada una de les parts de la reunió separatament i aprofundir-hi. Per això, es va optar per dedicar una reunió a cada una de les parts de la Reunió d'Equip, per a que puguin ser viscudes de manera més conscient i renovada, i que se'n pugui assimilar millor el sentit i la mística de cada una.

S'han inclòs dos temes més per a complementar aquesta reflexió durant les vuit reunions de l'any. □

Enrique Manzanilla i Marisa Blázquez

ÍNDEX

PRESENTACIÓ
LA MÍSTICA DE LA REUNIÓ D'EQUIP
REUNITS EN NOM DEL CRIST
MENGEM JUNTS
RESEM JUNTS
COMPARTIM LA NOSTRA VIDA ESPIRITUAL
POSEM EN COMÚ LES NOSTRES VIDES
APROFUNDIM JUNTS LA NOSTRA FE
VIDA D'EQUIP
REUNIÓ BALANÇ
ANNEX - Esquema de la Reunió Mensual

TROBADA FI DE CURS

Sectors A-L, D-I-M, E-G de Barcelona i Maresme.

Quan encara teníem en ment la Trobada General del passat 17 d'abril, arriba el moment de posar punt i final a un curs molt intens, molt viscut i participatiu. És dissabte 5 de juny i de nou els equipiers de Barcelona i Maresme ens retrobem aquest cop a Mataró. Preteníem celebrar un fi de curs interrelacionant la cultura, l'espiritualitat i l'alegria de compartir experiències del curs que s'acaba.

Visitarem el Museu de Gènere de Punt "Fundació Jaume Vilaseca". En Jaume Vilaseca (a.c.s) va ésser un exemplar pare de família, membre dels Equips de la Mare de Déu, i ens ha deixat un llegat molt important amb una extensa col·lecció de màquines i peces de gènere de punt. Els equipiers dels EMD hem tingut l'oportunitat de conèixer aquesta col·lecció que el seu propi fill ens anava comentant. Sens dubte ha estat un clar exponent i símbol del progrés mataroní.

L'Eucaristia, moment emblemàtic, i festivitat de Corpus Cristi, fou presidida per Mn. Josep Lluís Socias, consiliari sector A-L i rector de la

parròquia Mare de Déu de Montserrat. Va ser una onada del mar de Déu, molt emotiva i enriquidora per a tots els presents.

I posem punt final compartint un sopar amb l'alegria i joia que portem als nostres cors, i amb l'esperança que el proper curs podrem seguir avançant tots plegats, pares i fills, en el sentit cristià de les nostres vides, i ens desitgem unes molt bones vacances. □

Francesc Borda, Eulàlia Casas
Responsables Sector A-L

EL COMPROMÍS EN ELS EQUIPS

veu dels equips

Basant-nos en documents dels Equips, us proposem un text per reflexionar, a manera de reunió balanç o de final de curs. Està estructurat en dues parts, una sobre l'abast del compromís i una altra, per a la renovació, amb preguntes per a la vostra reflexió.

Què volen dir aquestes paraules: "Comprometre", "Compromís"? Comprometre significa constituir-se en una obligació. És obligar un mateix a alguna cosa o amb algú.

Ens "comprometem" en el matrimoni, en la vida religiosa ... Per al cristià hi ha un compromís que domina tots els altres: el del baptisme, que el fa entrar en el Cos de Crist, en l'Església. És el primer compromís i qualsevol altre no es concep sinó en relació amb ell. El Senyor dirigeix una invitació a la perfecció, a una vida estesa cap a l'amor de Déu. Per ajudar a això, els Equips de la Mare de Déu ofereixen als matrimonis el suport de la seva pedagogia i de la seva organització.

EL COMPROMÍS i el seu ABAST

El Compromís que el Moviment demana als seus membres és una presa de posició formal, un "Sí" meditat i sincer que es dona a la Carta i les seves obligacions, concebudes com a mitjans de progrés espiritual, l'equip, amb el qual estem lligats tot el temps que en formem part; al Moviment, en el qual dipositem la nostra confiança i al qual volem ajudar, en la mesura de les nostres possibilitats, a viure i desenvolupar-se. Aquest ens pren a càrrec per sostenir els nostres esforços.

Ens comprometem, sobretot, amb Déu, pensant complir així la seva voluntat, obeir i fer patent el nostre desig de tendir a la perfecció.

Comprometre'ns en els equips:

- És renovar i concretar en la pròpia vida els compromisos del Baptisme.
- És un acte de prudència. Si reconeixem que els EMD són un mitjà apropiat per a progressar cap a la perfecció, la prudència fa que s'hi hagi d'entrar o romandre-hi.
- És "entrar en" els EMD, no merament prometre complir certes obligacions.
- És acceptar la finalitat proposada pel Moviment: la perfecció de la vida cristiana en el matrimoni.
- No és una cosa definitiva, ens comprometem només pel temps que pertanyem a l'equip.

El Compromís és un acte d'humilitat, reconeixem que tenim necessitat dels altres: de Déu abans que res, del Moviment i de la resta de matrimonis de l'equip, per ser fidels a la nostra vocació. No és viu si no és, almenys implícitament, estimat, renovat i ratificat amb freqüència.

Queda ben entès que el Compromís és un acte del matrimoni. Han consentit marit i muller.

RENOVACIÓ del COMPROMÍS

No heu de qüestionar, cada any, la vostra pertinença al Moviment, però aquest qüestionari us ajudarà a reflexionar de nou sobre les raons d'aquesta pertinença.

La preparació de les respostes necessita de la lectura en profunditat de la Guia dels Equips i, especialment, de la Carta Fundacional.

I. ELS EQUIPS DE LA MARE DE DÉU:

Quines raons us han fet venir als EMD o romandre-hi?

El seu esperit i els seus mètodes us ajuden en el vostre esforç per una vida sempre més cristiana? Les vostres activitats professionals, socials, polítiques, apostòliques, s'hi veuen il·luminades?

Penseu que la voluntat de Déu és que vosaltres us hi adheriu per trobar un suport en la vostra marxa cap a ELL?

II. LA CARTA

Esteu d'acord amb les grans orientacions (les de la primera part de la Carta), així com amb la "mística", els mitjans i la disciplina del Moviment? O per contra teniu algun dubte, objecció, dificultat de principi?

Esteu d'acord també amb els Punts de Esforç: Escolta de la Paraula, Pregària personal, Oració conjugal o familiar, Diàleg conjugal, Regla de vida i Exercicis espirituals?

Feu tot el possible per posar en pràctica tots els Punts de Esforç? Heu decidit practicar-los en la mesura del possible?

III. COMPROMÍS COMUNITARI

Enteneu que es tracta d'un compromís d'equip, que us lliga uns als altres durant el temps de pertinença a l'equip, i significa una voluntat de prendre's a càrrec reciprocament?

b) Heu entès que el fet del compromís us lliga també als altres equips? Com?

c) Admeteu que aquest compromís us lliga també pel que fa als responsables del Moviment?

IV. CONCLUSIÓ

a) Esteu d'acord en comprometre o mantenir el vostre compromís ara? Quins són els esforços que creieu que us podeu imposar, en el pla personal, de llar, d'equip?

b) Accepteu per endavant, excepte impediment de força major, les funcions de responsabilitat, de servei?

c) Enteneu la necessitat i el sentit d'un cerimonial que manifesti el vostre compromís?

EL COMPROMÍS EN ELS EQUIPS: Relleu en el sector del Vallès

Benvolguts. És l'hora dels adéus, no un adéu per sempre, tal com diu la cançó. Després de tres anys al servei del moviment al capdavant del sector del Vallès hem acabat la nostra responsabilitat. Ha estat una experiència engrescadora i enriquidora com a persones, parella i que ens ha permès anar més enllà del nostre equip. Hem conegut moltíssimes persones d'una empena formidable que ens han fet empètir la nostra tasca al servei del Vallès. Hem descobert la immensa riquesa que té el moviment i que com a tal nodreix als equips, ens hem adonat doncs del bosc que hi ha darrera els quatre arbres que hi ha a cada equip. La nostra feina l'hem pogut tirar endavant gràcies al compromís ferm i entusiasta de la Lluïsa Allué i el Sebastià Esquerda que ens han acompanyat, animat i engrescat des de sota per fer camí plegats. I la col·laboració estreta entre una parella -dels considerats joves- i una altra amb molta experiència ha estat realment positiva. Hem confrontat dues visions, procedents de dues realitats distintes que ens han enriquit d'allò més i ens ha fet tirar endavant quan de vegades les forces es quedaven curtes i coixes. No és fàcil tenir una responsabilitat afegida quan ambdós membres treballen fora de casa, les tasques professionals absorbeixen i tenir 2 fills preadolescents que sempre demanen atenció. Però amb bona voluntat, i ganes de tirar endavant és una experiència que recomanem a totes les parelles de viure-la, si viure-la perquè coneixent el moviment és com més se'l pot estimar i veure tot el que hi ha al darrera de cada trobada, tema proposat, celebracions dins el sector... Gràcies als responsables anteriors que ens van trucar a la porta. I molts ànims al Joan i la Lali i el seu equip. Val molt la pena! □

Jordi Leon i Helena Gallart
Responsables Sector Vallès

EL COMPROMÍS EN ELS EQUIPS. Relleu en el sector A-L: *el temps no corre, vola!!*

Corria el mes de febrer de l'any 2007 quan calia pensar a fer el relleu dels responsables del Sector A-L pels propers tres anys, i van pensar amb el nostre equip de Llavaneres. La sorpresa fou majúscula perquè ens acabàvem de formar, érem un equip jove dintre del Moviment, no en teníem cap experiència, tot ens venia de nou. Però passaren els dies i nosaltres, és a dir, Paco-Eulàlia i Francesc-Eulàlia vam donar el

pas de formar-nos i dur a terme aquest compromís de difondre el carisma dels Equips de la Mare de Déu, fomentar la unitat, la comunicació i la corresponsabilitat. De tot això ja han passat tres anys i com han passat "volant" continuem els quatre, és a dir, el Paco i Eulàlia ara com a màxims responsables i nosaltres, Francesc-Eulàlia, formarem equip. Continuarem la tasca d'animar, de promoure i donar resposta als projectes concrets i difondre el carisma dels EMD. Hem après molt, hem fet molts amics i continuarem dintre de les nostres possibilitats servir, conèixer i profunditzar en l'essència del Moviment. □

EL COMPROMÍS EN ELS EQUIPS: Relleu a Tortosa

Voldríem donar gràcies a Déu per haver-nos permès formar part dels Equips de la Mare de Déu; en ells hem trobat l'ajut necessari per tirar endavant la nostra espiritualitat amb parella, amb l'ajut dels nostres consiliaris: Mn. Miquel Romero, que ens va cridar a formar part d'aquesta gran família, Mn. Redento Conesa i ara Mn. Jordi Centelles, que sempre han estat al nostre costat per guiar-nos pel camí de Déu.

També el nostre agraïment als nostres companys d'Equip, ja que fa 29 anys que fem camí plegats.

Aquest any s'acaba el nostre servei al moviment com a responsables del sector Nord, un sector molt petit, al qual per motius de salut no hem pogut animar com calia.

Donem gràcies als companys del sector centre i sud pel suport i la col·laboració rebuda. Fent balanç d'aquests anys, hem rebut més del que hem donat i animem als matrimonis dels E.M.D. a col·laborar en les tasques de responsabilitat, ja que gaudireu d'una gran experiència.

Animar als nostres successors Eduard i Natàlia, amb el seu Consiliari Mn. Ivan Cid , que són una parella meravellosa i que tenim la seguretat que ho faran molt bé.

Gràcies per tot ☐

Miquel i M^oRosa
Tortosa Nord

EL COMPROMÍS EN ELS EQUIPS: Relleu a Reus

La nostra responsabilitat la vam començar amb molta il·lusió, amb dubtes i amb uns objectius fonamentals.

Ens vam convèncer que no estàvem preparats però pensàvem en el que ens havien dit: "*Déu prepara aquells que tria*" i això ens donava forces.

Per a poder arribar a tot allò que ens proposàvem, hem comptat amb l'ajuda del nostre consiliari, Mn. Pep Moreno, que sempre ha estat al nostre costat i al servei del Sector.

Els nostres objectius en aquests tres anys han estat:

1. Conèixer tots els equippers del nostre Sector.
2. Reunir els consiliaris un cop l'any a casa nostra.
3. Programar totes les activitats a primers de curs per enviar el calendari del curs al Sector.
4. Estar present i amb alegria a tots els actes als qual vam ser convocats en representació del Sector.
5. Promoure el sentit del moviment amb la creació d'equips mixtos un cop l'any.
6. Crear l'equip de difusió i pilotatge (EDIP)
7. Visitar els equippers malalts.

Tot i que algun d'aquests objectius no l'hem pogut completar, seguim estant al servei del moviment.

Volem manifestar que aquesta tasca no l'hauríem pogut dur a terme sense la col·laboració del nostre equip, REUS-9. Gràcies per tot. ☐

Fernando i Mari Luz

EL COMPROMÍS EN ELS EQUIPS. Relleu en el sector H

Durant aquest curs s'ha produït el relleu de Responsable de Sector que veníem exercint els Oriol-Montoliu. Per circumstàncies que afecten al nostre Equip no ens veiem en cor d'aportar la dedicació que uns responsables deuen tenir vers la resta dels equipers.

Sabiem de les dificultats que hi ha per trobar un relleu, gent gran, criatures, absorbits per la feina. No obstant varem trobar una agradable resposta en el matrimoni Batlle-Brugal, que després de la nostra exposició en una reunió de Sector, al cap de uns dies ens comunicaven la seva acceptació per fer-se càrrec de la responsabilitat del nostre Sector.

Agraïm sincerament al Jaume i a la Josefina la seva predisposició de treballar per el nostre Sector, estem segurs que la seva feina es veurà en la millora dels contactes regionals, i la seva estima per els Equips farà que el nostre sector sigui més viu. □

Francesc Oriol i Mercè Montoliu
Responsables Sector H

EL COMPROMÍS EN ELS EQUIPS. Relleu a Menorca

A l'hora de fer el relleu

A punt d'acabar el nostre temps com a responsables del sector B de Menorca, recordam els nostres dubtes, ara farà tres anys, a l'hora d'acceptar el càrrec.

En consultar a una persona molt estimada per nosaltres ens va dir: "accepteu perquè rebreu molt més del que pugueu donar". Ara quant fem balanç, podem confirmar que tenia tota la raó, hem rebut molt més del que hem donat.

Per nosaltres ha estat un creixement, tant a nivell personal, com en parella. Perquè hem tingut l'oportunitat de conèixer amb més profunditat moltes parelles del nostre sector, noves parelles i nous consiliaris. Recordam els principis de curs a Madrid, les reunions de sectors a Catalunya, la darrera trobada a Poblet... Tot ens han fet molt de bé, i ha estat un gran enriquiment per nosaltres. Per tot això donam gràcies a Déu.

En aquets anys tenim molt bon record de les jornades de principi de curs, les Pregàries de Nadal, i les jornades d'Exercicis Espirituals i de Formació, que sempre han estat molt participades i amb una gran col·laboració.

També ens ha quedat com una sensació de que tal vegada hauriem pogut fer més feina, però també la satisfacció de que hem posat el nostre gra d'arena en el caminar del nostre sector.

D'aquests tres anys també volem tenir un record molt especial per les persones dels nostres equips que han estat cridats a la casa del Pare.

Per acabar volem donar gràcies per aquest temps que ens ha ajudat a estimar més el Moviment i a tots el que el formam. □

El vostres amics José i Leo
Sector B-Menorca

COMIAT DE L'EQUIP B-42 DE BARCELONA

El nostre equip es va formar l'any 1961, amb cinc matrimonis i el seu consiliari. Posteriorment, un dels matrimonis es va donar de baixa i, als set anys, va ser reemplaçat per un altre; al 1999 vam acollir un nou matrimoni, ja que el seu equip s'havia desfet, i així hem continuat fins el dia d'avui.

Durant aquest 49 anys, sempre hem mantingut la nostra reunió mensual, precedida de la reunió prèvia corresponent. Hem estat tots fidels complidors, ja que mai no ha fallat ningú, excepte per malaltia, i, fin i tot aleshores, quan les afeccions duraven molt temps, gravàvem la reunió per tal que la persona afectava hi pogués participar fins que es recuperava.

Tampoc cap any ha faltat la reunió balanç, en la qual fèiem un exhaustiu examen de com havia anat el curs i proposàvem noves fites per al curs vinent. Durant aquests anys, hem tingut diversos consiliaris, alguns dels quals ja són morts, així com també ho són algun dels nostres amics i companys de l'equip, tots ells sempre han estat molt presents en les nostres reunions.

Per a tots nosaltres ha estat una "benedicció" pertànyer als Equips de la Mare de Déu. La dinàmica de les reunions, amb les seves parts corresponents, ens ha ajudat a viure més a fons la nostra fe i a obrir-nos a les necessitats del nostre entorn, i també a activitats dintre de les nostres parròquies.

Però els anys no perdonen, i les limitacions i els impediments tant de la majoria de matrimonis com del consiliari ens han decidit a acabar aquesta etapa nostra dintre del moviment dels E.M.D.

Hi seguirem en esperit, pregant per tots els equippers i els seus consiliaris. □

Equip B-42

Equips Mare de Déu
Catalunya i Menorca

¿us agradaria publicar una
fotografia de les vostres activitats,
un dibuix, un grafitti...
una opinió, una carta, un escrit, un poema,
una crònica, un conte... una nova secció per a la revista?

revista@emd-cm.cat

secretariat@emd-cm.cat

A MANOLO ICETA, MARIANISTA, CONSILIARIO, AMIGO

Manolo Iceta murió el 19 de Mayo y a Álvaro y a mí nos parece imposible, a pesar del deterioro de sus últimos años.

Su creatividad, su inteligencia, su sentido del humor, su ternura eran algunas de las cualidades que Dios le había dado y que él comunicaba a manos llenas y a corazón abierto, a todos los que se le acercaban.

“La gloria de Dios es que el hombre viva” decía Manolo, citando a san Ireneo, y todo su empeño era ayudar a las parejas a vivir humanamente y por tanto cristianamente, con mayor plenitud, mayor hondura, mayor verdad, mayor amor.

Manolo “te dejaba ser” y además “te hacía ser” porque sólo el que sabe mirar con amor y dice el bien que ve en los otros, les ayuda a crecer y a ser más personas. Muchos jóvenes de su colegio marianista, muchas parejas en muchos lugares geográficos diferentes, y en particular las de su equipo de Valencia al que tanto quería, pueden testimoniar de esa relación entrañable de Manolo con sus amigos.

Los Equipos de Nuestra Señora de España, de Latinoamérica y del mundo deben muchísimo a Manolo porque se volcó en ellos. A través de sus charlas en jornadas de formación, en ejercicios, en veladas de oración que siempre aunaban la mística con la cercanía humana, la utopía con la misericordia, la poesía con lo cotidiano.

A través del tesoro de sus libros, que son el reflejo de una mirada que sabe descubrir los signos de Dios en la vida diaria de las parejas y de las familias y al mismo tiempo proponer una pedagogía que ayude a hacer realidad el encuentro.

A través de parejas concretas, como nosotros, a las que animó, potenció e inspiró para llegar a muchas otras, como el que lanza una piedra al agua y sabe, que si ese impacto inicial es fuerte, se extenderá en círculos concéntricos cada vez más amplios.

Manolo, gracias por tu generosidad con nosotros. Gracias porque nuestro pensamiento está tocado por tu pensamiento y nuestro estilo de servicio aprendió y bebió del tuyo. Gracias por hacer que nos diéramos cuenta de que nuestro sacramento del matrimonio estaba llamado a ser signo del amor de Dios para los demás, por muy imperfectos que nos sintiéramos. Gracias por el tiempo que nos dedicaste. Gracias por los viajes y por todo lo que nos reímos juntos. Gracias por ayudarnos y apoyarnos en tantas circunstancias concretas. Y sobre todo, sobre todo, gracias por querernos.

Nos queda la esperanza de volver a reunirnos contigo en ese Amor que cura todas las “heridas” y que tú ahora ya saboreas plenamente. Tus amigos. □

Álvaro y Mercedes Gómez-Ferrer

P.D. Manolo Iceta era sacerdote marianista de una familia de 11 hermanos de San Sebastián. Fue el primer consiliario superregional de España desde 1976 a 1980. A petición nuestra el provincial de la orden, P. J.M Salaverri, le permitió dedicarse por entero al Movimiento durante esos años en los que nos acompañó a animar a los equipos por todos los sectores de España. Y más tarde siguió dando sesiones y ejercicios a las parejas de los Equipos en toda España. Acompañó el inicio de los ENS en Colombia, Puerto Rico, y Argentina dando Sesiones de Formación.

Era consiliario del equipo Valencia 15, equipo que le ha acompañado hasta el final. Durante su estancia en Madrid en la Fundación Santa María fue consiliario < de un equipo y se preocupó de las parejas sin hijos creando unas reuniones específicas para ellos. Propició reuniones concretas del Equipo Responsable Internacional del que fuimos responsables durante los años 1988-1994, para ayudarnos a lanzar proyectos como el Proyecto Evangelizar la Sexualidad.

Impulsó el movimiento de los ENSJ en España, siendo su consiliario nacional durante un tiempo. Y fue el iniciador e impulsor de las Fraternidades Marianistas, también movimiento de jóvenes de los colegios marianistas.

Ha escrito numerosos libros sobre educación, matrimonio y oración; Dejar ser, Justo a mí me tocó ser yo, La cena que recrea y enamora, Vivir en pareja, Amor, ¿tú quien eres?, Hogares en oración. □

PENSAMENTS PER CRÉIXER

La societat del benestar mai no havia provocat tant malestar. La societat del benestar no satisfà els nostres desitjos. Consumim més i més i mai no en tenim prou. El que ens cal és escoltar-nos a nosaltres. Tenir-me menys per tenir-ne més. Obrir l'espai silenciós, gratuït, que ens permet escoltar, eixamplar el cor i al ment, trobant la transcendència i també l'alteritat. .

Xavier Melloni

La nostra societat és masculina, i fins que no hi entri la dona, no serà humana.

Herik Johan Ibsen (1828-1906)

(No caldria afegir-hi, també, l'Església?)

Les llavors de la pau existeixen en tots els éssers humans, però cal que la nodrim individualment i col·lectivament, per tal que floreixin. La pau no es pot imposar des de fora sinó que s'ha de generar des de dins.

Anwarul K. Chowdhury

(Responent a la pregunta de si la cúpula de l'Església valora prou la tasca que fan els missioners de l'orde dels Pares Blancs a l'Àfrica) No compartim les mateixes aspiracions ni preocupacions però l'Església ens dóna ple suport. Potser el que ha passat és que el Concili Vaticà II no s'ha dut a la pràctica i com que no s'ha fet el que havia de servir perquè l'Església s'obris al món, encara s'ha tancat més. I la separació entre la realitat del món i la de l'Església és cada cop més gran.

Eugenio Bacaicoa

Davant del drama d'Haití (*i de tants altres*) tan sols s'hi val la preocupació, aquell pensar en l'altre que fa que te n'ocupis. Doncs bé, aquell terratrèmol sacsejà el nostre esperit, i li va fer escoltar aquest crit: també els pobres són fills de Déu! Ara que tots plegats ens n'ocupem, val la pena que ens preguntem si ens preocupem prou de l'Amèrica i de l'Àfrica oblidades, o bé ens cal un fort sacsejament per pensar-hi i tenir-les presents. Mai no som tan forts com quan som solidaris Mai no som tan humans com quan deixem que aflorin les energies d'amor que portem dintre, les úniques capaces de vèncer el desconsol

Armand Puig

Fer-se vell amb saviesa no és envellir.

En els ulls dels joves s'hi veu cremar la flama, en els dels vells hi brilla la llum.

No existeix l'edat, som nosaltres qui la creem. Si no creus en l'edat no envelliràs fins a la mort.

No deixis que la tristesa del passat i la por del futur facin malbé l'alegria del present.

Fes del passatge del temps una conquesta i no una derrota.

És veritat que no hi ha joventut sense amor ni vellesa sense dolor, però el dolor es pot viure amb amor.

Anònim

L'home ha de deixar el món millor del que l'ha trobat. L'home ha de posseir una llibertat plena de recerca de la veritat. Aquesta llibertat ens serà estímul de progrés i garantia d'honestedat.

Jordi Llimona

Eutrapèlia

EUTRAPÈLIA. No és un nom per batejar el que us proposo, perquè no és el de una santa, sinó el d'una virtut. Aquesta paraula estranya, en efecte, s'esmuny, timidament, al catàleg de virtuts enlairades per greus moralistes. Per la poca atenció que li donen, sembla evident que l'eutrapèlia no és davant dels ulls de greus barons cap altra cosa que una criatura divertida, extraviada en una assemblea de reines.

Però vosaltres no sou austers moralistes, i per això us invito a fer una bona acollida a la meua petita eutrapèlia. Si ho desitgeu, en trobareu informació a la SUMMA TEOLÒGICA (11 a 11 ae. q. 168, a. 2.) de Sant Tomàs.

Sens dubte, no tots esteu familiaritzats amb Sant Tomàs però, no obstant, no ignoreu l'eutrapèlia encara que el seu nom culte us sigui desconegut; li dieu senzillament «bon humor». Però, no oblideu que és una virtut i, per tant, no ometeu, en els vostres exàmens de consciència, d'interrogar-vos-en. Decididament, la seva pràctica és d'una gran importància en la vida social i, molt especialment, en la vida de família.

Hi ha moltes varietats del bon humor: el bon humor de la joventut, amb superabundància de vitalitat, el bon humor dels dies bonics, fills del sol més que no pas de la virtut; el bon humor «visceral», dels bons temperaments, el bon humor, exuberant a voltes, més importú que no caritatiu, i també un cert bon humor ascètic que s'assembla més a una ganyota que a un somriure, si es mira de prop: el bon humor del qual fem l'elogi no és efecte de la salut, ni del temps, ni de les circumstàncies. Té el seu origen al centre de l'ànima. D'altra banda, té matisos diferents: més aviat discret, sorgeix com una claror; somrient, us arrossega amb ell; conqueridor, se sent lliure de la nostàlgia; penetrant, escalfa les terres gelades. Però és impossible definir-lo. Mòbil, como algunes cares, escapa a qui vol fixar-ne els trets.

No cregueu que el bon humor sigui la virtut dels inconscients o d'aquells a qui se'ls escapa la part seriosa de la vida, i del dolor humà. Reflexioneu, si no, si és que el jutgeu superficial, en les virtuts de les quals és senyal i fruit.

Exigeix, abans que res, qualitats de l'esperit: la intel·ligència dels verdaders valors, que refusa fer drames amb temes d'opereta; la mirada optimista sobre els homes i sobre la vida; realitza la veritat del proverbi anglès: «cada núvol té un folre d'argent»; i també aquest sentit de l'humor del

qual discernim la nota discreta en moltes converses de Crist.

I encara més que qualitats de l'esperit, el bon humor suposa nombroses virtuts: la fe i l'amor a Déu que instauren la pau als cors, la confiança d'un ànima abandonada al Senyor «Com el bastó a la mà del caminant». Mentre que l'humor trist tradueix gairebé sempre una presència d'egoisme o d'orgull, el bon humor és una victòria de l'oblit d'un mateix. Però és l'evangèlic amor al próisme el que, més que cap altra virtut, engendra el bon humor, que és, respecte a l'altre, el somriure a la cara. El bon humor és cortesia del cor.

Eutrapèlia no és una virtut insignificant, ja que té rere seu una ascendència de grans virtuts. Però no és només tot el que n'hem dit allò que justifica la seva importància, és també allò que ella opera. Té grans poders. Per adquirir el domini de si mateix, pocs mitjans són tan eficaços. Per un curiós retorn d'influència, facilita la pràctica de les virtuts de les quals procedeix; sense ella tota feina és enutjosa, amb ella tot es fa fàcil. Fruit de l'amor i de la veritable felicitat en la família gràcies al seu poder d'unió i de reconciliació. I certament, si no és qüestió, tots els dies, de reconciliació

–en el sentit estricte de la paraula– sí que hi ha sovint petits motius de descontentament que cal dissipar. L'eutrapèlia fa aquest miracle. I abans que res reconcilia els éssers amb ells mateixos, primer pas de la seva reconciliació amb els altres. Els reconcilia igualment amb la vida, amb les tasques humils, i els grans deures. Aquells que la practiquen, no es mereixen la Benaurança dirigida als qui treballen per la pau: «Benaaurats els pacífics, perquè ells seran anomenats fills de Déu»?

Si l'eutrapèlia regna a la vostra llar, comunicarà el seu to tant a les coses com a les persones. Les virtuts participaran de la seva gràcia. L'obra de l'educació serà més fàcil i més eficaç. Durant tota la vida els fills criats en el seu clima portaran amb ells un capital d'equilibri i de felicitat.

Espero que compregueu per què, en les hores greus que vivim, no he dubtat a parlar-vos d'una virtut que pot semblar lleugera a qui no l'ha sospesat. Si practiqueu el «deure d'asseure's» de què us parlava anteriorment, no deixeu d'interrogar-vos sobre la pràctica del «deure del bon humor». Perquè es tracta d'un deure. Es tracta també de una conquesta: tota persona en posseeix les seves llavors, però no les desenvolupa sense un esforç pacient. Practicar-lo sense defallir exigeix de vegades un veritable heroisme. El bon humor és una ascesi, encara que pugui semblar paradògic. Però una ascesi de què no es queixaran els que us envolten, cosa que no passa amb tots els exercicis de penitència si ho jutgem per aquesta confiança d'un marit: «La meua dona porta un cilici, però és a mi a qui esgarrapa!» □

H.Caffarel

Del libro "Sobre el amor y la gracia" de Henri Caffarel, páginas141-144. Editado por EURAMERICA

EUTRAPÈLIA.

No és un nom per batejar el que us proposo, perquè no és el d'una santa, sinó el d'una virtut.

[...] no ignoreu l'eutrapèlia encara que el seu nom culte us sigui desconegut; li dieu senzillament «bon humor»

L'eutrapèlia, una virtut oblidada

«¿Quants moralistes moderns o lectors podrien dir què és l'eutrapèlia? L'eutrapèlia és la virtut que ens situa al punt mig entre l'esperit de relaxació lúdica i l'excés en la seriositat. Pròpia de l'esperit aristocràtic, l'eutrapèlia, molt mal entesa durant anys, és una nota típica de l'equilibri i maduresa del cristianisme.

Va ser Aristòtil qui va començar a parlar d'aquesta virtut. Posteriorment va caure en l'oblit, potser perquè la paraula eutrapèlia es va confondre amb la dissipació i l'esperit "de pallaso". Sant Pau va utilitzar aquesta paraula en sentit pejoratiu en la seva carta als efesis (5,4), en la que els exhortava a evitar "les converses tontes o bufonades (eutrapèlia)", terme que la Vulgata tradueix com "*scurrilitas*". Els Pares de l'església primitiva es van mantenir generalment en aquesta línia, condemnant la manca de seriositat i la broma contínua. És a dir, en els primers segles del cristianisme s'acostumava a confondre l'eutrapèlia amb el que Aristòtil condemnava com un excés de l'esperit lúdic.

Va ser Sant Tomàs qui en redescobrir Aristòtil va reprendre també els ensenyaments de l'estagirita, elaborant una doctrina de l'eutrapèlia plenament integrada en l'ètica cristiana. Aristòtil va tractar aquest tema principalment a la seva Ètica a Nicòmac, que el d'Aquinate va comentar amb gran penetració, desenvolupant després aquest anàlisi en diverses parts de la *Summa teologica*, però sobretot en un capítol dedicat tot sencer a l'estudi d'aquesta virtut. És principalment en aquesta part on ens ha deixat una anàlisi admirable que aporta els grans principis del que podríem anomenar "la filosofia i teologia del joc i les diversions". Dins de l'arquitectura de la moral tomista, la virtut de l'eutrapèlia troba el seu lloc com a part de la virtut de la modèstia, i aquesta, a l'ensem, com a part potencial de la virtut de la temperància.» □

Podeu trobar el text sencer i ampliar-lo a:

<http://www.es.catholic.net/temacontrovertido/174/1634/articulo.php?id=3323>

CAL COMPRENDRE ELS IMMIGRANTS

El nostre país s'ha fet amb la intel·ligència, el treball i l'esforç de tota la societat, però singularment dels immigrants.

Si posem la vista enrere fins els anys 50 i 60 i recordem l'arribada massiva d'immigrants que arribaven de les regions del sud d'Espanya sense saber on allotjar-se amb les maletes de fusta on hi guardaven tota la seva "riquesa". Però aquestes persones varen saber adaptar-se a la societat que els acollia i va ésser ma d'obra necessària per sortir del sotrac d'aquells anys difícils.

La història de l'immigrant es va repetint cíclicament; abans ho van ésser els nostres avis els que van emigrar. Ara fa uns noranta i cent anys en les nostres famílies es va viure una autèntica diàspora: una riuada de joves van marxar a buscar-se la vida a l'altra banda de l'Atlàntic. En alguns, pocs, la sort els va somriure i van "fer les amèriques", però en molts altres casos, van sobreviure en l'Argentina, Uruguai, Costa Rica, Cuba, Mèxic...

Més tard, acabada la guerra civil espanyola, molts catalans varen emigrar, principalment a diferents països europeus i des d'allà, amb gran sacrifici enviaven tot el que podien estalviar.

A partir dels anys 70 es van canviar les tornes i la necessitat va propiciar de forma massiva l'arribada d'immigrants africans, sud-americans i asiàtics. Aquesta nova situació ha comportat una problemàtica en la convivència: ens els trobem al tren, al metro, a les places i als carrers. Quins

sentiments desvetllen en nosaltres? Cadascú s'ho sap. Però potser no sempre som prou conscients de les dificultats que pateixen. Només s'emigra del propi país per necessitat greu, perquè suposa trencar els llaços familiars i culturals, cosa que determina una gran inseguretats. Potser estaven acostumats al camp i aquí s'ofeguen al mig de l'asfalt i dels edificis de les nostres ciutats. Els costums, i moltes vegades la llengua, són diferents i les reaccions de la gent també. Sovint, són mal interpretats.

Molts no disposen de *papers* i han de viure sempre amb l'ai al cor. No els resulta fàcil trobar feina i, si en troben, és dura i mal pagada. I s'agreuja la seva situació, perquè han d'enviar diners a la seva família. Jo puc explicar un cas concret d'un gambià que ha viscut quasi tres anys tot sol aquí a Catalunya fent feines de peonatge, malvivint en un habitatge sense cap mena de condició i enviant tot el que pot a la família. Ara marxa al seu país per estar-se unes setmanes amb la dona i els fills. Li vaig preguntar: tornaràs? No ho sap: depèn del panorama que trobi quan arribi allà.

Els nostres immigrants perden autoestima, perquè, sovint són persones que han fet estudis i aquí han de fer tasques molt inferiors a la seva preparació. Se senten marginats i, fins i tot, rebutjats i maltractats, malgrat ser persones honestes.

Es compren que molts –sobretot dones– caiguin en allò que s'anomena *el dol migratori*: una tristesa depressiva molt difícil de superar, una situació emocional que els bloqueja, que porta enyorança i fa experimentar una gran soledat afectiva.

El problema de la immigració és molt seriós, no és fàcil de resoldre. I ara, amb la crisi econòmica, ha empitjorat. Siguem conscients del seu drama, d'una situació que no desitjaríem ni per a nosaltres ni pels nostres fills. Jesucrist ens ha dit clarament: "Estima els altres, com a tu mateix" (Mt. 22,39). És a dir, procura que els altres tinguin tot allò que consideres que és bo per a tu. I procura evitar als altres tot allò que consideres un mal.

Només s'emigra del propi país per necessitat greu, perquè suposa trencar els llaços familiars i culturals, cosa que determina una gran inseguretats.

Jesucrist ens ha dit clarament: “Estima els altres, com a tu mateix” (Mt. 22,39). És a dir, procura que els altres tinguin tot allò que consideres que és bo per a tu. I procura evitar als altres tot allò que consideres un mal.

Però aquests immigrants arriben amb la seva cultura, tradició i religió a voltes molt diferent de la nostra i ens toca fer un esforç de comprensió.

Concretament amb la religió islàmica ens han arribat unes expressions i costums que xoquen amb la nostra concepció cristiana. Cal fer un gran esforç d'apropament i diàleg inter-religiós: al cap i a la fi, tots adorem al mateix Déu. A Mataró així ho vam entendre i poc a poc dóna els seus fruits. Des de la suavitat en el tracte aconseguirem més resultats que des dels posicionaments radicals.

Ara mateix, la polèmica de l'ús del **burka** en els espais públics ha obtingut una resposta equilibrada amb el manifest de la Federació de Centres Islàmics i culturals de Catalunya que s'han posicionat públicament i refusen l'ús del vel integral o **niqab** a Catalunya, ja que no respon a cap obligació religiosa, sinó de costums i pràctiques culturals de determinades àrees geogràfiques i que el seu ús en la nostra societat provoca el refús, dificulta la convivència i transmet a més una imatge negativa dels musulmans. □

Antoni Codina – Conxita Filbà
Mataró-5

LA NOSTRA "SAGRADA FAMILIA" EL SANT PARE BENET XVI A BARCELONA

El proper 7 de novembre el Sant Pare Benet XVI viatjarà a Barcelona a presidir la consagració del Temple de la Sagrada Família.

Des de l'Arquebisbat de Barcelona, el cardenal Martínez Sistach celebra la visita del Sant Pare amb aquestes paraules:

Consagrando el Templo de la Sagrada Familia, el Papa posa en relieve la importancia que tiene el matrimonio y la familia para el bien de las personas, de la Iglesia y de la sociedad y la necesidad de defender y ayudar a las familias y la vida. Ahora la presencia en este monumento religioso, patrimonio de la humanidad, manifiesta el valor que el Santo Padre da a la arte y a la belleza, ya que, como nos dice, "la belleza puede convertirse en un camino hacia lo trascendente, hacia el misterio último, hacia Dios".

Què en pensem els membres dels Equips?

Recollim algunes opinions en aquestes pàgines, però en podreu llegir moltes més, i deixar-hi la vostra, en el fòrum de la web (www.emd-cm.cat). (Si teniu dificultats per accedir a internet, podeu fer arribar la vostra nota al Secretariat, encara que sigui en paper)

Benet XVI i la Sagrada Família

Estic molt content de l'anunciada visita de Benet XVI a Barcelona.

Segueixo amb interès els seus documents i els seus gests. Ben segur que és un dels millors teòlegs del segle xx. Però és també un artista: li agrada escoltar bona música i continua tocant el piano amb passió. A Notre Dame de París va fer una homilia extraordinària sobre bellesa i transcendència i a la Capella Sixtina es va reunir amb artistes prestigiosos d'arreu.

Ara consagrarà un temple emblemàtic, curull de símbols, dedicat precisament a la Sagrada Família. El geni de Gaudí va proposar per mitjà d'unes altes torres, la nova família de Jesús formada per Maria i pels dotze apòstols, una família que amplia els lligams consanguinis a vincles d'amistat. Ben segur que aquest esperat viatge pontifici obrirà als matrimonis i a les famílies nous horitzons de creativitat i d'espiritualitat. □

Mn. Jaime Aymar
Consiliari dels Emd (Badalona)

¿Qué me gustaría de la visita del Papa a Barcelona el 7 de Noviembre próximo?

¿Qué me gustaría de la visita del Papa a Barcelona el 7 de Noviembre próximo?

Tal vez sea un sueño, muy lejos de la realidad... pero, ojalá Benito XVI rompa el protocolo de la policía y guardaespaldas,, y se acerque al pueblo, para saludar a la gente y tenderles la mano con una sonrisa de amigo que quisiera aliviar sus sufrimientos.

Supongo que al inaugurar el Templo de la Sagrada Familia, admirado por su arte y suntuosidad, se dirigirá más bien al Templo vivo del Espíritu Santo, que está en cada familia sagrada y en cada hijo e hija de Dios, para seguir construyendo unidad, paz, amor y superación de la crisis económica y moral actual de la sociedad y de la Iglesia.

Con todo el cariño de nietos e hijos recibiremos al abuelito, atendiendo no tanto a su persona de nacionalidad alemana, cuanto a su representatividad universal de sucesor de Pedro, de representante de Cristo en la tierra, del que preside la caridad en La Iglesia, el Servidor de los servidores de Dios.

Nos uniremos sobre todo en la oración y en la celebración de la fe.

¡Que Dios siga bendiciendo al Papa y la Virgen María le siga acompañando! □

Bisbe Joan Godayol

El papa Benet a la Sagrada Família

Encara no s'han acabat les obres al temple de 'la Sagrada Família', ni ha cessat la polèmica sobre la seguretat dels seus fonaments, amenaçats pel pas de l'AVE, i ja es disposa que, no gens menys, el Papa Benet XVI vingui a inaugurar el culte a la nau central del gran i esplendorós temple. El gest és insòlit. Les raons han de ser molt profundes. Els EMD les poden entendre perquè, si bé aquesta estada pot ajudar a revifar la fe de molts, pot ser una gran ocasió per proclamar els valors de la família.

El Temple de la Sagrada Família, amb tota la seva història i la seva significació simbòlica, entra en la nostra actualitat com a testimoni permanent de la solidesa de la institució familiar i amb clar desafiament a les forces que malden per la seva destrucció en el cor de la nostra societat. El Papa Benet no pot esperar d'alçar la veu, una i altra vegada, a favor de la família. Recerca totes les plataformes possibles. El nostre temple se li obre, com una ocasió magnífica, per donar curs a una causa que no admet espera. El temple, encara inacabat, vol ser signe permanent d'una fe del nostre poble en la institució familiar, proclamada en un temps de molta inquietud renovadora, de molts canvis i molts descoratjaments. Fa més de 100 anys que s'hi treballa a poc a poc i pedra per pedra. Sense grans mecenes, que estalviïn la prestació de la generositat i del sacrifici personal. No preocupa l'acabament de l'obra, sinò l'ànima que li dóna vida, en front de la decadència dels valors d'humanitat que la família apunta.

Els EMD, nats de la inquietud de l'abbé Caffarel davant la magnitud de la desfeta familiar dels temps de la postguerra, sintonitzen en els mateixos anhels. No esperen una manifestació passatgera d'un fervor, que el vent se l'emporta, sinò una afirmació neta, clara i vigorosa de l'ideal de la família. El temps no dóna per triomfalismes, però sí per un treball lent, reposat i perseverant que faci pensar, llegir i rellegir aquest gran llibre de la història de Déu, que és aquest temple, i ens faci contemplar i admirar la creativitat de les persones i la riquesa de l'amor i de la fe. □

J. Massana

No diguem **Pare**,
Si cada dia no ens comportem com a fills;

No diguem **Nostre**,
Si vivim aïllats en el nostre egoisme;

No digueu **que esteu en el cel**,
Si només pensem en les coses terrenals;

No diguem sigui santificat el vostre nom,
Si no l'honorem;

No diguem **vingui a nosaltres el vostre regne**,
Si el confonem amb l'èxit material;

No diguem **faci's la vostra voluntat**,
Si no l'acceptem quan és dolorosa;

No diguem **el nostre pa de cada dia doneu-nos, Senyor, el dia d'avui**,
Si no ens ocupem dels qui tenen fam,
Dels qui no tenen cultura, dels qui no tenen mitjans de vida;

No diguem **perdoneu les nostres culpes**,
Si conservem la rancúnia en el nostre cor;

No diguem **no ens deixeu caure en la temptació**,
Sin tenim la intenció de continuar pecant;

No diguem **deslliureu-nos del mal**,
Si no prenem cap posició contra el mal;

No diguem **Amén**,
Si no ens prenem seriosament les paraules
del parenostre.

Senyor, ensenyeu-nos a pregar junts
Per tal de no viure separats.

Senyor Déu, Pare nostre:
et donem gràcies perquè estem reunits;
et donem gràcies perquè formem grup
i ens podem ajudar mútuament.
Pare, obre'ns els ulls
perquè vegem la nostra vida
en tota la seva profunditat:
que la nostra mirada,
ampla i amorosa com la teva,
arribi a tots els nostres companys i compa-
nyes
i a tots aquells que tenim a prop.
Envia'ns el teu Esperit jove i valent
al nostre cor:
transforma'ns en fills teus,
que sapiguem estimar-te,
que sapiguem col·laborar en la teva acció en
el món.
Fes-nos estar atents i actius
davant els problemes i els mals
que hi ha al nostre voltant;
posa en els nostres llavis paraules que siguin
llum;
ensenya'ns a fer créixer el teu amor a tot
arreu.
T'ho demanem per Jesucrist
que és la teva Mirada, Acció i Paraula
entre nosaltres. Amén.

Senyor, no et demano pas
de veure'm lliure de perills,
sinó decisió per afrontar-los.
No t'imploro que m'estalviis els dolors,
Sinó fermesa per suportar-los.
No et suplico, angoixat, de ser salvat.
Només demano esperança
per guanyar, pacientment, la meva llibertat.
Però deixa'm sentir, Senyor, la teva mà
que m'acompanya
en els moments difícils

UN CAPELLÀ REBEL, UN SACERDOT LLIURE.

MEMÒRIES (1926-1969) Josep Dalmau

“Mossèn Dalmau –com diu la contracoberta d’aquest llibre editat per Proa–, ha estat i encara és, un sacerdot irrepetible i un personatge absolutament lliure”. Suposo que aquesta és la definició que millor li escau. Ha estat també una persona fora del corrent, impulsiu, inquiet, crític quan s’escau, un cristià de cap a peus, que s’ha mantingut fidel a les seves conviccions en aquest temps d’impostures. Un fora de sèrie. Per aquesta causa ha estat molt estimat i també molt incomprès, perseguit i amenaçat. Però ell ha tirat endavant amb la seva fe i el seu compromís intactes.

En aquestes *Memòries*, passa revista a la seva vida, des de l’època infantil, a Sant Llorenç Savall -he trobat deliciosa la part que parla dels pares i germà i de la vida de pagès, amb totes les angoixes que va representar la guerra civil, que l’agafà amb 10 anys d’una vitalitat desbordant-. Així, en els diferents capítols, ens parla de la mort del germà, un cop molt dur per a la família, i de la seva vocació, una vocació que l’obligava a frustrar les esperances del pare per tal que fos continuador d’una antiga i honrada nissaga de pagesos. Després del pas de tres anys pel Seminari Menor, a la Conreria, i continuar els estudis de filosofia al Seminari Major de Barcelona, les seves inquietuds el dugueren a ampliar estudis a la Universitat Pontifícia de Salamanca, d’on acabarà expulsat per haver gosat demanar, juntament amb altres estudiants de fora, com Casimir Martí, una representació més equitativa per als que no eren de Salamanca.

“¡Creo que lo mejor será que no se presente por aquí el próximo curso! –li va dir el rector de la universitat salmantina. Així que va decidir continuar els estudis a la Universitat Pontifícia de Comillas.

Un cop ordenat capellà, va estar-se de vicari en diferents parròquies, Sabadell, Vilanova i la Geltrú, on va tenir cura sobretot de la canalla i el jovent. Va ser en aquesta època que van començar a sorgir diferències entre el seu tarannà i el que esperava d’ell la jerarquia vigent aleshores. Per aquesta causa, en lloc d’assignar-li una parròquia de Barcelona, tal com havia demanat–, el van enviar a Gallifa. On, encara, és. Els que el volien condemnar a l’ostracisme, però, la van ben errar, perquè mossèn Dalmau, des d’aquesta petita parròquia va continuar participant en tots els esdeveniments –més o menys contestataris– de la política i de l’església de l’època, com, per exemple, *Els fets del palau*, el 50 aniversari dels quals commemorem enguany; la Caputxi-

nada, o la famosa manifestació de capellans a la Via Laietana de Barcelona -van ser atonyinats per la policia, cosa que causà un gran escàndol internacional-, del 1969. També ha fet sentir la seva veu a través de múltiples i diverses publicacions. Escoltem-ne alguns raonaments:

“Jo sóc el primer que intento viure com ho faria Jesús de Natzaret, perquè crec que el món ha de millorar amb l’esforç dels homes i les dones de cada temps, per aconseguir una societat lliure i justa que, segons el nobel Bergson, estigui moguda pel motor de l’amor”.

“I jo continuo la meua reflexió personal sobre Jesús i sobre un tema cabdal: acceptar que Jesús va vèncer la mort. Per això, com les estrelles brillen en el firmament des de fa mil·lennis i a nosaltres ens sembla que no canvien mai, tot i que sabem del cert que es mouen rapidíssimes al firmament, també la mort és només un canvi d’existir, com el cuc que es passeja tranquil·lament a la branca i que, tot d’una, mor i de les seves despulles en surt una bonica papallona. Així, els éssers humans tampoc desapareixen, només canvien de manera d’existir. I saber això, ajuda a tenir fe”.

I responent a una frase de *Camino* que diu: *El matrimoni és per a la classe de tropa i no per a l’Estat major de Crist*”, Mossèn Dalmau diu: “El matrimoni no és pas un sagrament de segona; és de primera, com l’orde i el bateig. És simplement sagrat, és a dir, on Déu es fa present. No et creguis inferior en la fe davant d’un sacerdot. Ets, com ell, un fill de Déu amb una missió diària dins del món”. □

CMF

Els tres camins

Una vegada hi havia un rei que tenia tres fills. Com que es feia vell i aviat hauria de deixar el seu regne a un dels seus fills, va voler saber quin d'ells en seria més digne.

És per això que els va reunir i els va explicar:

- Mireu, he de deixar tot el que tinc a un de vosaltres; per decidir a qui, us demano que aneu a descobrir què hi ha rere la porta del final del món. Aquell qui sabrà donar-me'n la resposta podrà ser l'hereu.

Amb aquestes instruccions van sortir a fer camí.

El fill gran, que va ser el primer, havia estat sempre molt desconfiat. Per tal de protegir-se del què li pogués passar, va sortir a fer camí amb tot l'exèrcit que va poder reunir. Així, amagant-se sempre i mirant enrera, va arribar al final del món.

Va fer obrir la porta als seus soldats, els quals li van comunicar que allà tot era negre, fosc com la gola del llop. No s'hi veia res.

Amb això, convençut que tenia la resposta, el fill gran va tornar corrents a palau per explicar-ho al seu pare.

- Darrera la porta del final del món hi ha la foscor.

Quan el segon fill va sortir a fer camí, ho va fer sol. Egoïsta com era, no va voler compartir amb ningú la seva missió. I encara menys volia compartir el seu descobriment. I vet ací que quan va arribar al final del món i va obrir-ne la porta hi va trobar el més gran dels buits. No hi havia res.

Segur d'haver trobat la veritat, va tornar corrent a palau.

- Pare, darrere la porta del final del món hi ha un gran buit.

Finalment va arribar el torn del més petit. Com que el camí era llarg i n'hi havia per temps, va explicar als seus amics que anava buscant la porta de la fi del món. Així, alguns d'ells van decidir acompanyar-lo i fer camí junts. Durant el llarg viatge, n'hi va haver d'altres que, engrescat per la seva alegria, se li van unir.

Quan després de temps de caminar van trobar-se amb la porta, ell la va obrir confiat i una gran llum els va meravellar.

Així, en arribar a palau va poder dir:

- Pare, darrere la porta del final del món hi ha una gran llum.

Aleshores el Rei va saber qui dels tres mereixia conduir el seu poble i els va dir:

- Només aquell qui viu la vida amb confiança arriba al final del seu camí trobant la llum. Perquè heu vist que el camí de la desconfiança ens porta a la foscor; i el camí de l'egoisme porta a la buidor. □

Aques conte el vaig sentir explicar a un catequista fa molt de temps, i l'he adaptat una mica

Lourdes Gabarrón

Ara és el temps d'estimar pels camins,
a la vora del riu on l'herba és blana i acollidora
i a l'ombra dels vells arbres,
a les fonts mig perdudes,
allí on el bosc és més íntim.

Miquel Martí i Pol